

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 585/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti eurobus, a. s., Staničné námestie 9, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zmeňujúcim výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 65/2016 z 20. júna 2017, ktorým žalobu zamietol, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti eurobus, a. s., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2017 e-mailom doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti eurobus, a. s. (ďalej len „sťažovateľ“), autorizovaná zaručeným (teraz kvalifikovaným, pozn.) elektronickým podpisom podľa § 23 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti

orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov, doplnená spolu s prílohami v listinnej podobe 17. októbra 2017, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zmeňujúcim výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 65/2016 z 20. júna 2017, ktorým žalobu zamietol (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 186/2012 z 26. júla 2012, ktorým žalovaný zamietol rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“ alebo „žalovaný“) č. 01118/2012/ŠDU/z.26743 z 18. mája 2012 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva“). Rozkladom napadnutým rozhodnutím ministerstvo v súlade s čl. 9 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/2009 z 21. októbra 2009 o spoločných pravidlách prístupu na medzinárodný trh autokarovej autobusovej dopravy a o zmene a doplnení nariadenia (ES) č. 561/2006 udelilo sťažovateľovi ako dopravcovi dopravné povolenie na medzinárodnú pravidelnú autobusovú dopravu v úseku Košice (SK) – Roma (I) s tým, že nebola povolená preprava medzi dvoma miestami na území Slovenskej republiky, kabotážna preprava na území Rakúska a Talianska a na linke je povolená preprava len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom.

Sťažovateľ podanou správnu žalobou napadol rozhodnutie ministerstva výlučne v časti nepovolenia prepravy medzi dvoma miestami na území Slovenskej republiky, povolenia prepravy len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a schváleného cestovného poriadku s obmedzením, že preprava na linke je povolená medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a vnútroštátna preprava nie je povolená.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v poradí svojím druhým rozsudkom č. k. 1 S 231/2012-89 z 21. januára 2016 rozhodol tak, že rozhodnutie ministerstva č. 186/2012 z 26. júla 2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím ministerstva č. 01118/2012/ŠDÚ/z.26743 z 18. mája 2012 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Na základe podaného odvolania ako sťažovateľa, tak aj ministerstva najvyšší súd prvým výrokom napadnutého rozsudku rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 231/2012-89 z 21. januára 2016 zmenil tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd v podstatnom uviedol: „... výrok, tak ako je uvedený v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov, predstavuje jeden celok, a preto nie je možné žalobou napadnúť vybrané podmienky, pre ktoré bolo žalobcovi povolenie na pravidelnú dopravu autobusmi udelené. Podmienky, za ktorých žalovaný udelil žalobcovi predmetné povolenie, preto nie je možné preskúmať jednotlivo. Podmienky udelenia povolenia samy o sebe nie sú predmetom súdneho preskúmania. Odvolací súd zároveň dodáva, že udelené povolenie bolo časovo ohraničené a platilo do 31.12.2016.

Odvolací súd ďalej k veci udáva, že vzhľadom na rozsah podanej žaloby, ktorá bola podaná výlučne iba v časti nepovolenia prepravy medzi dvoma miestami na území SR, povolenia prepravy len medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a schváleného cestovného poriadku s obmedzením, že preprava na linke je povolená medzi Slovenskom, Rakúskom a Talianskom a vnútroštátna preprava nie je povolená, nebolo podľa názoru odvolacieho súdu možné rozhodnúť o zrušení celého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu, tak ako rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. V danom prípade sa žalobný návrh výlučne vzťahoval iba na tri podmienky, za ktoré bolo povolenie udelené a z dôvodu, že súd je viazaný žalobným návrhom, krajský súd postupoval nesprávne, keď napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zrušil v celom rozsahu.

Odvolací súd na okraj dodáva, že sa stotožnil s dôvodmi zrušenia napadnutých rozhodnutí, ale napriek tomu na základe vyššie uvedeného rozhodol podľa § 220 O. s. p. a napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.“

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a nedáva odpoveď na jeho špecifickú otázku a argumenty. Sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom najvyššieho súdu o nemožnosti skúmania jednotlivých podmienok, za ktorých mu ministerstvo udelilo povolenie. Podľa neho sú jednotlivé časti výroku prvostupňového správneho orgánu materiálne samostatné: „... kde je možnosť skúmania jednotlivých podmienok oprávnenia daná samostatnosťou jednotlivých kategórií, ktoré sú oddeliteľné,

samostatne vykonateľné bez nutnosti výkonu ostatných kategórií.“ Sťažovateľ preto zastáva názor, že pri vydávaní povolenia je možné preskúmať jednotlivé podmienky osobitne.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie základného práva sťažovateľa *„na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. 10 Sžo 65/2016“*, napadnutý rozsudok zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia k rukám jeho právneho zástupcu.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. K sťažnosti doručenej ústavnému súdu v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu bola doložená plná moc vo formáte pdf udelená sťažovateľom právnomu zástupcovi 11. augusta 2011. Hoci samotná sťažnosť bola autorizovaná zaručeným (teraz kvalifikovaným, pozn.) elektronickým podpisom, plná moc takýmto spôsobom autorizovaná nebola.

8. Podaním doručeným ústavnému súdu osobne 17. októbra 2017 sťažovateľ doručil prílohy sťažnosti v listinnej podobe. Medzi týmito prílohami sa nachádzala aj plná moc, ktorá však má len formu fotokópie, nie originálu.

9. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyžaduje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 92 ods. 1 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony.

Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

10. *„Zákon expressis verbis vyžaduje, aby bolo splnomocnenie udelené písomne. Vzhľadom na význam a procesné účinky zastúpenia je táto formálna požiadavka opodstatnená. Z hľadiska písomnej formy môže mať splnomocnenie listinnú alebo elektronickú podobu (§ 125 ods. 1 CSP). Na elektronickú podobu písomného*

splnomocnenia sa analogicky aplikujú pravidlá pre elektronickú podobu podaní vo veci samej v zmysle § 125 ods. 2 CSP.

... Keďže ide o právny úkon v písomnej forme, je zákonnou náležitosťou vlastnoručný podpis splnomocniteľa (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka), prípadne zaručený elektronický podpis v prípade splnomocnenia v elektronickej podobe (§ 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka).“ (doc. JUDr. Marek Števček, PhD. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1516 s.).

11. Keďže plná moc doručená sťažovateľom elektronickými prostriedkami nebola autorizovaná zaručeným elektronickým (teraz kvalifikovaným, pozn.) podpisom podľa osobitného predpisu, bolo potrebné ju v súlade s § 125 ods. 2 CSP v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde dodatočne doplniť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizovanú podľa osobitného predpisu.

Sťažovateľ síce podaním 17. októbra 2017 doplnil plnú moc v listinnej podobe, ale len vo forme fotokópie.

12. Keďže plná moc doručená elektronicke nie je autorizovaná podľa osobitného predpisu a plná moc doručená osobne v listinnej podobe nie je originálne vlastnoručne podpísaná sťažovateľom, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatok v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení

neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

14. Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti sťažovateľa bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval primerane aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) a § 125 ods. 2 CSP v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

15. Nad rámec ústavný súd dodáva, že plná moc nespĺňa zákonné náležitosti v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z ďalšieho dôvodu, a to, že trpí vadou neurčitosti. V danom prípade ide o všeobecnú plnú moc datovanú k 11. augustu 2011 udelenú „*vo veci konania o udelenie povolenia*“, v ktorej je síce všeobecne spomenuté, že je udelená okrem iného aj na podanie ústavnej sťažnosti, neobsahuje však vymedzenie, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017